

Indberetninger til Tilsynet, naar et Plejeforhold stiftes, samt til at forvise sig om, at Plejetilladelse foreligger.

Udvalget foreslaar derhos i Stk. 2 Anmeldelsespligten for den, der har Plejetilladelse, udvidet saaledes, at der foruden — som nu — naar Barnet dør, Bopælsforandring finder Sted eller Plejeforholdet iøvrigt ophører, skal gøres Indberetning til Tilsynsmyndigheden, naar Plejeforholdet i væsentlig Grad skifter Karakter, herunder hvis en af Plejeforældrene dør eller fraflytter Hjemmet, hvilket sidste ganske vil kunne ændre Plejehjemmets Værdi.

Til § 8.

Bestemmelsen svarer til § 11 i Loven af 1923.

Til § 9.

Bestemmelsen svarer til § 12 i Loven af 1923.

Til § 10.

Bestemmelsens Stk. 1 og 2 svarer til § 14 i Loven af 1923.

Det har vist sig, at det f. Eks. i København ikke sjældent forekommer, at et under Tilsyn værende Barn anmeldes at skulle rejse til Udlandet, navnlig til Sverige, hvorved der aabnes Mulighed for dels at undrage Barnet fra Tilsyn, hvis Anmeldelsen er falsk, og Barnet alligevel bliver her i Landet, og dels for, at Barnet kan ombringes paa Rejsen til eller kort efter Ankomsten til Udlandet. Udvalget mener derfor, at Tilsynsmyndigheden i saadanne Tilfælde saa vidt muligt skal søge undersøgt, om saadanne Anmeldelser er rigtige, om Barnet virkelig ankommer til det angivne Bestemmelsessted, hvorfor man som Stk. 3 foreslaar indført Regel herom. Man mener dog ikke, at det kan gøres til en egentlig Pligt for Tilsynet, hvis Tilsidesættelse medfører Ansvar, og anvender derfor Udtrykket »bør Tilsynsmyndigheden saa vidt muligt«, ligesom man af Hensyn til de forskellige Retsregler, der om disse Forhold formentlig gælder i de forskellige Lande, ikke mener at kunne foreslaa bestemte Regler for Foretagelsen af saadanne Undersøgelser; man skal derfor blot udtale, at Underretning om Barnet bør søges hos en offentlig Myndighed i det paagældende Land, f. Eks. hos Politiet.

Til § 11.

Bestemmelsen svarer til § 15 i Loven i 1923 med de Ændringer, der følger af, at de her omhandlede Bidrag efter Forslaget til Lov om offentlig Hjælp fremtidig skal udbetales af de sociale Udvalg.

Til § 12.

Der henvises til § 7 i Loven af 1923, hvorefter en af Tilsynsmyndigheden truffet Afgørelse, hvorved Plejetilladelse nægtes eller tilbagetages, kan indankes for Overøvrigheden, i København for Socialministeriet.

I Konsekvens af, at de af de sociale Udvalg iøvrigt som Børneværnsmyndighed truffne Afgørelser kan indankes for Landsnævnet for Børneforsorg, mener Udvalget, at Landsnævnet ogsaa bør være Appelinstans for de af de sociale Udvalg som Tilsynsmyndighed tagne Beslutninger, ligesom det maa antages, at Landsnævnet som Centralmyndighed og Overinstans i andre Børneværnsager vil være i Besiddelse af mere Sagkundskab end de enkelte Overøvrigheder.

Foruden med Hensyn til Nægtelse eller Tilbagetagelse af Plejetilladelser mener Udvalget derhos, at der bør være Adgang til at indanke Beslutninger, hvorved Børn, der almindeligvis ikke er undergivet Tilsyn, inddrages herunder, jfr. Kap. III., § 1, Stk. 2, da Etablering af Tilsyn dog betyder et ret alvorligt Indgreb i vedkommendes personlige Forhold. Derimod finder Udvalget ikke, at der er Grund til at skabe Adgang til Appel af Beslutninger, hvorved det nægtes at fritage Børn, der efter Lovens almindelige Regler skal være under Tilsyn, herfor; det drejer sig i disse Tilfælde om at tillade en Aftigelse fra den ved Loven instituerede Retstilstand i de paagældendes Favør, hvilket maa være overladt de lokale Myndigheders, paa personligt Kendskab til de paagældende byggede Skøn.

Ligesom en Beslutning efter Værgeraadslovens § 71 kan indankes for Overværgeraadet, saaledes bør ogsaa en Beslutning i Henhold til § 5, Stk. 3, kunne indankes for Landsnævnet for Børneforsorg.

Raadsformand Garde ønsker Adgangen til Appel udvidet saaledes, at naar en Plejetilladelse nægtes eller tilbagetages, skal Forældrene til det Barn, hvis Plejeanbringelse der er Tale om, ogsaa have Adgang til at indbringe saadanne Afgørelser for Landsnævnet for Børneforsorg, idet han mener, at Forældrene ofte vil have en større Interesse end Plejehjemmet i at faa Afgørelsen prøvet. Hensynet til Plejehjemmet kan næppe gøre en saadan Appeladgang betænkelig, idet Plejehjemmet altid har det i sin Magt at lade hele Spørgsmaalet falde.

Fvertallet kan ikke tiltræde denne Betragtning; det drejer sig om en Afgørelse i Forhold til den Person, hvem Plejetilladelse nægtes, og denne maa være enebestemmende med Hensyn til, om han ønsker